

30 vláde naokolo...
... sledujú ju...
... duchovia!

MESTO
DUCHOV

VICTORIA SCHWAB

**MESTO
DUCHOV**

MESTO DUCHOV

VICTORIA SCHWAB

sloart

Text copyright © 2018 by Victoria Schwab
Map copyright © 2018 by Maxime Plasse

Translation © Oľga Kralovičová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *City of Ghosts*, ktorý vyšiel vo Vydavateľstve Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., *Publishers since 1920*, preložila Oľga Kralovičová
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, s. r. o., Bratislava, 2020

Cena uvedená na obálke je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

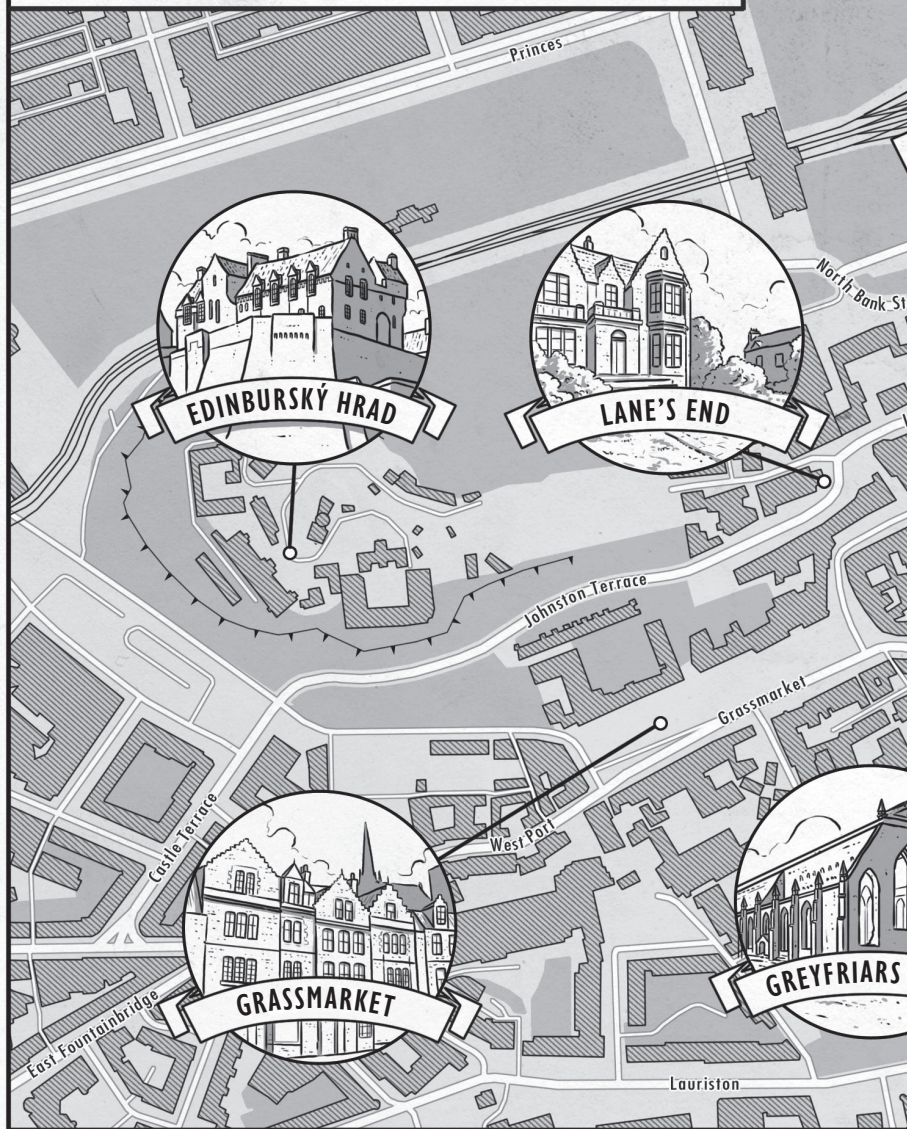
ISBN 978-80-556-4683-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

MESTU,
KDE MÁM SVOJE KOSTI

„KEĎ ZOMRIEM, BUDE TO
ÚŽASNÉ DOBRODRUŽSTVO.“

J. M. Barrie, Peter Pan

CASSIDINA MAPA EDINBURGHU, ŠKÓTSKO

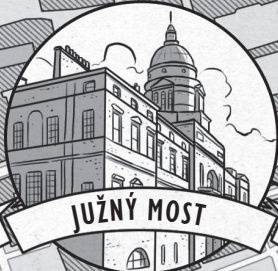

KRÁLOVSKÁ MÍLA

ULIČKA MARY KINGOVEJ

JUŽNÝ MOST

BLACKWELLOVO KNÍHKUPECTVO

KIRK

ARTHUROVO SEDLO

PRVÁ ČASŤ
INŠPIRITISTI

PRVÁ KAPITOLA

Ludia si myslia, že duchovia vychádzajú iba v noci alebo na Halloween, keď je svet tmavý a steny tenké. Pravda je však taká, že duchovia sú všade. V uličke s pečivom v potravinách, uprostred babkinej záhrady, na prednom sedadle v autobuse.

I keď ich nevidíte, neznamená to, že tam nie sú.

Sedím na hodine dejepisu, keď na pleci pocítim *ťuk-ťuk-ťuk*, ako keď padajú dažďové kvapky. Niektorí ľudia tomu hovoria intuícia, iní jasnovidectvo. To šteklenie kdesi na okraji zmyslov, ktoré mi hovorí, že je tu niečo *viac*.

Nie je to po prvý raz, čo som to pocítila, ani zďaleka nie. Ba ani po prvý raz, čo som to pocítila v škole. Snažím sa to ignorovať – vždy sa o to snažím –, ale je to márne. Nedokážem sa preto sústrediť a viem, že to zastavím, len ak sa tomu poddám a pôjdem sa pozrieť.

Jacob, sediaci na druhej strane triedy, zachytí môj pohľad a pokrúti hlavou. On to *ťuk-ťuk-ťuk* necíti, ale keďže ma dobre pozná, vie, kedy ho cítim ja.

Zahniezdim sa na stoličke v snahe sústrediť sa na to, čo sa deje pred tabuľou. Pán učiteľ Meyer sa statočne snaží vyučovať napriek tomu, že je posledný týždeň školského roka pred letnými prázdninami.

„... koncom vietnamskej vojny v roku 1975 jednotky USA...“ monotónne prednáša učiteľ. Nikto nedokáže obsedieť, a už vôbec nie dávať pozor. Derek a Will spia s otvorenými očami, Matt si vyrába ďalšiu papierovú futbalovú loptu. Alice a Melanie si píšú zoznam.

Alice a Melanie sú *populárne baby*.

Zbadáte to hneď, lebo vyzerajú ako dvojčičky: majú rovnako lesklé vlasy, rovnako dokonalé zuby, rovnako nalakované nechty, zatiaľ čo ja som samá ruka, samá noha, mám okrúhle líca a kučeravé hnedé vlasy. Lak na nechty ani len nevlastním.

Viem, že človek by *mal chcieť* patriť medzi populárne decká, ale ja som po tom, pravdupovediac, nikdy netúžila. Pripadá mi priveľmi náročné snažiť sa dodržiavať všetky tie nepísané pravidlá. Úsmev, ale nie príliš

široký. Smiech, ale nie príliš hlasný. Nosiť to správne oblečenie, venovať sa tým správnym športom, o všetko sa zaujímať, ale nikdy nie príliš.

(Aj my s Jacobom máme svoje pravidlá, ale tie sú iné.)

Ako na zavolanie sa Jacob postaví a podíde k Melaniinej lavici.

On by mohol byť populárny, pomyslím si, má totiž plavé vlasy, jasnomodré oči a vždy dobrú náladu.

Šibalsky sa na mňa pozrie a potom si sadne na kraj jej lavice.

Mohol by byť. Má to však jeden háčik.

Jacob je mŕtvy.

„Veci, ktoré potrebujeme na filmový večer...“ číta nahlas z Melaniinho papiera. Počujem ho iba ja. Melanie poskladá ďalší papier, pozvánku – uhádnem to podľa veľkých písmen a ružového pera –, načiahne sa a podá ju Jenne, ktorá sedí pred ňou, pričom jej ruka prejde rovno cez Jacobovu hrud'

Urazene na ňu fľochne a potom zoskočí z lavice.

V hlave stále cítim to *ťuk-ťuk-ťuk*; je to ako šepot, ktorý dobre nepočuť. Netrpezlivo sa pozriem na hodiny na stene a čakám, kedy zazvoní na obedovú prestávku.

Jacob prejde k lavici Alice a skúma množstvo farebných pier, ktoré má na nej poukladané. Nakloní sa čo najbližšie k nim, opatrne priblíži jeden prst k perám, zo všetkých síl sa snaží na ne sústrediť a potom do nich strčí prstom.

Lenže perá sa ani nepohnú.

Vo filmoch poltergeisti dokážu zdvíhať televízory a posúvať postele po dlážke. Pravda je však taká, že na to, aby sa duch dostal cez Oponu – záves medzi ich svetom a naším –, je potrebná veľká spirituálna sila. A duchovia s takou silou sú zvyčajne naozaj veľmi starí a nie práve najmilší. Kým živí čerpajú silu z lásky a nádeje, mŕtvi silnejú z temných vecí: z bolesti, hnevu a žiaľu.

Jacob od sústredenia vraští čelo, ale nedarí sa mu odkopnúť Mattovu papierovú loptu.

Som rada, že on taký nie je.

Vlastne ani neviem, ako dlho je Jacob *mŕtvy* (to slovo si v duchu hovorím veľmi potichu, lebo viem, že ho nemá rád). No nemôže to byť *ktovieako* dlho, pretože na ňom nie je nič retro – oblečené má tričko so superhrdinom, tmavé džínsy a členkové tenisky. Nikdy ne-

rozpráva o tom, čo sa mu stalo, a ja sa nepýtam. Priatelia si predsa zaslúžia trochu súkromia – aj keď on si moje myšlienky môže prečítať, no ja tie jeho nie. Vzhľadom na okolnosti som však radšej živá a bez paranormálnych schopností, ako byť duch s paranormálnym nadaním.

Pri slove *duch* sa na mňa pozrie a odkašle si.

„Väčšmi sa mi páči výraz *fyzicky neplnohodnotný*,“ zamrmle.

Prevrátim oči, lebo vie, že nemám rada, keď mi bez dovolenia číta myšlienky. Áno, je to zvláštny vedľajší efekt nášho priateľstva, ale... odtiaľ potiaľ! Všetko má svoje hranice!

„Nemôžem za to, že rozmýšľaš tak nahlas,“ odvetí Jacob s úškrnom.

Odfrknem si a niekoľko spolužiakov sa ku mne otočí. Zošuchnem sa na stoličke nižšie a teniskami narazím o batoh s knihami na dlážke. Pozvánka, ktorú Melanie podala Jenne, koluje po triede. K mojej lavici sa nedostaví. Je mi to jedno.

Leto je už za dverami a to znamená čerstvý vzduch, slnko a knihy, ktoré môžem čítať len tak pre zábavu.

Znamená to každoročný rodinný výlet do prenajatého domu na pláži na Long Islande, aby mama s ockom mohli pracovať na svojej ďalšej knihe.

Ale predovšetkým to znamená žiadne strašenie.

Neviem, čím je ten plážový dom výnimočný – možno je to preto, že je taký nový alebo že stojí na pokojnej časti pobrežia, ale zdá sa, že je tam oveľa menej duchov ako na severe štátu New York. To znamená, že len čo sa skončí škola, čaká ma celých šesť týždňov slnka a piesku a navyše sa v noci poriadne vyspím.

Šesť týždňov bez toho *ťuk-ťuk-ťuk* nepokojných duchov.

Šesť týždňov, počas ktorých sa budem cítiť *takmer normálna*.

Už sa nemôžem dočkať.

Už sa nemôžem dočkať... a predsa, len čo sa ozve zvonček, vstanem, batoh si prehodím cez jedno plece, fialový remeň s fotoaparátom cez druhé a už ma aj nohy nesú za tým naliehavým *ťuk-ťuk-ťuk*.

„Bláznivý nápad,“ komentuje Jacob, keď sa ku mne pripojí, „radšej by sme *mohli* jednoducho zájsť na obed.“

Dnes je faširkový štvrtok, pomyslím si a dávam si pozor, aby to nebolo nahlas. To by som sa radšej ocitla zoči-voči duchom.

„Hej, no tak!“ zatahne. Obaja však vieme, že Jacob nie je normálny duch a ani ja nie som normálne dievča. Už nie. Mala som nehodu. Na bicykli. Mrznúca rieka. Aby som to skrátila – zachránil mi život.

„Áno, v podstate som superhrdina,“ povie Jacob tesne pred tým, než otvorím skrinku a dvierka ho pleštia rovno do tváre. Myknem sa, ale on prejde cez dvierka. Niežeby som *zabudla*, čo Jacob je – je dosť ťažké zabudnúť na to, že je tvoj najlepší priateľ pre ostatných neviditeľný. Je zaujímavé, na čo všetko si človek dokáže zvyknúť.

Fakt, že ma Jacob mátal celý uplynulý rok, a pritom to nie je tá najčudnejšia vec v mojom živote, určite niečo naznačuje.

Prišli sme na miesto, kde sa chodba rozvetvuje: vľavo sa ide do jedálne, vpravo ku schodom.

„Posledná šanca byť normálna,“ vystríha ma Jacob, ale pri tých slovách má na tvári ten svoj krivý úškrn. Oba vieme, že hranicu normálneho sme už dávno prekročili.

Zahneme doprava.